

РЕШЕНИЕ

№ 2778

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 17.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1180** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно–процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Й. Т., [дата на раждане] , [община], Република Т., гражданин на Република Т., притежаващ национален паспорт U № 00405458, чрез адв. С. И., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, кантора 158 срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 23.01.2013г., постановен от Генералния консул на Република Б. в И., Т..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне по подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д”). Жалбоподателят твърди, че е спазил процедурата по подаване на заявлението за издаване на виза като към него е приложил документи, които доказват целта и условията на планирания престой. Представено е удостоверение за граждански брак с българска гражданка, удостоверение за настоящ адрес на съпругата, договор за наем на имот в [населено място], два броя нотариално заверени декларации, че бракът не е сключен с цел получаване на разрешение за пребиваване или заобикаляне на законите, регламентиращи режима на чужденците в Република Б., декларация от съпругата, че през време на пребиваването в страната ще осигури жилище и издръжка на съпруга си, удостоверение от Агенцията по вписванията за обстоятелството, че жалбоподателят е едноличен собственик на капитала на [фирма] с адрес на управление на територията на Република Б., удостоверение от „А. Б. Б.” за открита

банкова сметка. Целта на престоя е съвместно съжителство със съпругата и намерение за развиване на търговска дейност в Б.. Твърди, че не е налице основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, нито по чл. 10, ал. 1 ,т. 23 от ЗЧРБ. Не е представял документ с невярно съдържание и не е декларира невярни данни. В хода на съдебното производство упълномощеният процесуален представител на жалбоподателя поддържа изложените в жалбата доводи. Претендира заплащане на разноски за съдебното производство.

Ответникът по жалбата – ръководителят на Генералното консулство на Република Б. в И., чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата. Релевира доводи за миграционен риск, предвид несъответствие в декларираното обстоятелство в заявлението, че жалбоподателят е пенсионер и намерението за извършване на стопанска дейност, което е един от мотивите за искане на виза за дългосрочно пребиваване.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Производството за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е започнало по заявление на Й. Т., подадено на 17.10.2012г. в Генералното консулство на Република Б. в И.. Поискано е издаване на виза вид „Д”. В. цел на пребиваването е частно посещение на роднини или приятели. Приложени са удостоверение за сключен на 03.09.2012г. граждански брак с българската гражданка М. М. И., удостоверение за настоящ адрес на М. М. И., договор за наем от 23.04.2012г. на двустаен обзаведен апартамент в [населено място] на [улица], [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 1, ап. 1 със срок до 01.05.2013г., нотариално заверени декларации на двамата съпрузи, че живеят съвместно и бракът не е сключен с цел заобикаляне на законите, регламентиращи режима на чужденците в Република Б. и получаване на разрешение за пребиваване, както декларация на съпругата М. М. И., че ще осигури жилище и издръжка на съпруга си през времето на пребиваването му в страната. В тази декларация като адрес на пребиваване е посочен наетият апартамент в [населено място], [улица]. Представено е удостоверение от Агенцията по вписванията, от което е видно, че Й. Т. е управител и едноличен собственик на капитала на [фирма], удостоверение за липса на данъчни задължения на дружеството, удостоверение за открита банкова сметка, издадено от [фирма].

По молбата за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е постановен отказ от 23.01.2013г. на ръководителя на Генералното консулство на Република Б. в И.. Основанието за отказ е чл. 10, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство са разпитани като свидетели И. К. и М. М. И.. От показанията на свидетелата К. се установява, че тя е наемодател на апартамента в [населено място], [улица], нает от жалбоподателя Й. Т.. Свидетелката М. И. потвърждава, че е съпруга на жалбоподателя, с когото се познават от около една година преди сключване на брака. Живели са съвместно четири месеца в Т. и осем месеца в Б..

Представена е докладна записка от 21.11.2012г. на служител на група „Миграция” при ОДМВР – Х. със становище за наличие на основания по чл. 26, ал. 1,

ал. 3 и ал. 4 от ЗЧРБ, сключен брак с цел получаване на разрешение за пребиваване в страната. Съдържат се данни за нарушения от страна на жалбоподателя на визовия режим при предишно влизане и пребиваване на територията на страната.

Извършена е проверка по чл. 28, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата).

Й. Т. е гражданин на Република Т., който е сключил брак с българска гражданка. Той е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗЧРБ, който е член на семейството на български гражданин и може да влезе на територията на Република Б. с паспорт и виза, когато такава се изисква, съгласно чл. 8а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Отказът е постановен от ръководителя на консулското представителство на Република Б. в И., компетентен орган по чл. 30, ал. 2 от Наредбата, след спазване на съгласувателната процедура.

Допуснато е обаче съществено нарушение на административно-производствените правила, което е основание за отмяна на оспорения административен акт. Не са посочени фактическите основания за издаване на акта, отказът не е мотивиран. Съдът проверява оспорения акт за наличието на реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК, включително и за фактическите основания за издаването му. Изписването на хипотезата на правната норма, без свързването на предвидените в нея условия и обстоятелства с конкретния казус не е изпълнение на задължението по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. След като са посочени единствено правни норми, без обсъждане на фактите по случая, не е изпълнено задължението по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и няма данни въз основа на които да се прецени, че не е доказана целта и условията на планирания престой. Не са обсъдени представените доказателства за сключен граждански брак, договор за наем, данни за собственост върху капитала на едноличното търговско дружество. Понеже не са изложени мотиви не става ясно защо е прието, че не е доказана целта на престоя и условията. Съдържащите се данни в докладната записка на служител на група „Миграция” при ОДМВР – Х. не могат да заменят мотивите на постановения акт. Следвало е те да са изложени от компетентния орган, постановил отказа за издаване на виза, въз основа на получените и преценени от него в съвкупност данни в хода на съгласувателната процедура. Пред съдебната инстанция се навеждат доводи, че има противоречие между декларираните факти, че заявителят е пенсионер и намерението му да осъществява търговска дейност. Такива мотиви обаче не се съдържат в постановения отказ.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ съдържа две различни, самостоятелни хипотези – представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни. В случая е посочена единствено правната норма, но поради липсата на изложени факти, не може да се прецени коя от двете хипотези е мотивирала административния орган да постанови отказа.

Неизлагането на мотиви за наличие на някои от основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ води до незаконосъобразност на отказа. Възпрепятства се проверката за материална законосъобразност на акта, защото не може да се установи кои са релевантните факти и обстоятелства и дали същите са налице, за да се приеме, че са осъществени предпоставките на посочените правни норми. Липсата на мотиви не дава възможност да се осъществи съдебен контрол за законосъобразността на отказа на административния орган. Отказът е немотивиран и са налице основания за отмяната

му по чл. 146, т. 2 и 3 от АПК. Административната преписка следва да се върне на административния орган за произнасяне с мотивиран акт по направеното заявление, след разглеждане и обсъждане на всички релевантни факти и обстоятелства.

При този изход на делото и във връзка с направеното искане за присъждане на разноси, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът по жалбата дължи заплащане на разноси за съдебното производство в размер на 10 лева, платена държавна такса. Представено е адвокатско пълномощно с вписано договорено възнаграждение в размер на 1200 лева. Няма доказателства това възнаграждение да е платено. Не е доказано плащане на договореното възнаграждение до приключване на устните състезания. Не е основателна претенцията за разноси, представляващи адвокатско възнаграждение, защото разходът не е установен с надлежни писмени доказателства.

Предвид горното, Административен съд София – град, I отделение, 43 –ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ на Генералния консул на Република Б. в И. от 23.01.2013г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Й. Т. [дата на раждане], [община], Република Т., гражданин на Република Т., притежаващ национален паспорт UN№00405458.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за произнасяне по искането с мотивиран акт.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи, с адрес С., [улица] да заплати на Й. Т., [дата на раждане], [община], Република Т., гражданин на Република Т., притежаващ национален паспорт U № 00405458 сумата от 10 (десет) лева, представляваща разноси за съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: